

Javni, projektni, odprti, anonimni, enostopenjski natečaj za izbiro strokovno najprimernejše rešitve in izbiro izdelovalca projektne dokumentacije za: REKONSTRUKCIJO IN DOZIDAVO OBSTOJEČEGA OBJEKTA ALUO NA ERJAVČEVI ULICI V LJUBLJANI

UNIVERZA V LJUBLJANI
Kongresni trg 12
1000 Ljubljana

v sodelovanju z

ZBORNICO ZA ARHITEKTURO IN PROSTOR SLOVENIJE (ZAPS)
Vegova 8
1000 Ljubljana

Javni, projektni, odprti, anonimni, enostopenjski natečaj za izbiro strokovno najprimernejše rešitve in izbiro izdelovalca projektne dokumentacije za:

REKONSTRUKCIJO IN DOZIDAVO OBSTOJEČEGA OBJEKTA ALUO NA
ERJAVČEVI ULICI V LJUBLJANI

Zaključno poročilo

V Ljubljani, oktober 2016

Kazalo

1.0 Razpis natečaja

2.0 Poročilo o delu ocenjevalne komisije

2.1 Potek dela ocenjevalne komisije

2.2 Povzetek sej ocenjevalne komisije

2.3 Oddani natečajni elaborati in predhodni preizkus

2.4 Podelitev nagrad in priznanj

2.5 Razdelitev nagradnega fonda

2.6 Ugotovitev avtorjev elaboratov predvidenih za nagrade in priznanja

3.0 Poročilo o natečajnih elaboratih

3.1 Merila za ocenjevanje

3.2 Pregledna tabela točkovanja elaboratov

3.3 Splošno poročilo o prispelih elaboratih ter delu ocenjevalne komisije

3.4 Poročilo o nagrajenih natečajnih elaboratih

3.5. Poročilo o preostalih natečajnih elaboratih

4.0 Razno

4.1. Razstava

4.2. Zaključek natečaja in vračanje elaboratov

1.0 Razpis natečaja

Univerza v Ljubljani je v sodelovanju z Zbornico za arhitekturo in prostor Slovenije (ZAPS) z objavo na portalu javnih naročil, na portalu naročil EU in na internetni strani ZAPS (www.zaps.si) dne 19.5. 2016 razpisala Javni, projektni, odprti, anonimni, enostopenjski natečaj za izbiro strokovno najprimernejše rešitve in izbiro izdelovalca projektne dokumentacije za: REKONSTRUKCIJO IN DOZIDAVO OBSTOJEČEGA OBJEKTA ALUO NA ERJAVČEVI ULICI V LJUBLJANI (JN001536/2016-I01).

Namen natečaja je bil pridobiti:

- strokovno najprimernejšo arhitekturno rešitev nove stavbe Akademije za likovno umetnost in oblikovanje na lokaciji Erjavčeve ceste v Ljubljani, ki obsega rekonstrukcijo stare stavbe in novogradnjo nove stavbe na mestu obstoječega prizidka in objektov Gledaliških ateljejev znotraj stavbnega otoka in
- izdelovalca projektne dokumentacije.

Imenovana je bila ocenjevalna komisija v sestavi:

Predsednik ocenjevalne komisije imenovan s strani ZAPS:	izr. prof. dr. Matej Blenkuš, univ.dipl.inž.arh.
Namestnik predsednika oc. komisije imenovan s strani naročnika:	izr.prof. Boštjan Botas Kenda, univ.dipl. oblikovalec
Članici imenovana s strani naročnika:	Irena Leban, univ.dipl.inž.arh. Branka Arnavtovič, univ.dipl.inž.arh.
Članica imenovana s strani ZAPS:	doc. Mojca Gregorski univ.dipl.inž.arh.
Namestnik članov ZAPS:	Gregor Košorok, univ.dipl.inž.arh.
Namestnica članov naročnika:	Petra Bauer, univ.dipl.inž.arh.
Poročevalec:	Ambrož Bartol, abs.arh.
Skrbnica natečaja:	mag. Špela Kryžanowski, univ.dipl.inž.arh.

Člani ocenjevalne komisije naknadno imenujejo dve dodatni poročevalki in izvedenca za kulturno dediščino ter umaknejo že imenovanega poročevalca Ambroža Bartola.

Poročevalka:	Damjana Zaviršek Hudnik, univ.dipl.inž.arh.
Poročevalka:	Martina Ferfila, univ.dipl.inž.arh.
Izvedenec za kulturno dediščino:	Boris Vičič, ZVKDS, vodja OE Ljubljana

2.0 Poročilo o delu ocenjevalne komisije

2.1 Potek dela ocenjevalne komisije

Komisija se je zbrala na enajstih (11) sejah. Od tega na eni (1) seji pred razpisom natečaja, na dveh sejah za vprašanja in odgovore, na eni (1) seji za predhodni preizkus, šestih (6) sejah za ocenjevanje in eni (1) seji za naknadni preizkus. Med ocenjevalnimi sejami je komisija izkoristila možnost individualnega ogleda natečajnih elaboratov.

2.2 Povzetek sej ocenjevalne komisije

1. SEJA, 4.5.2016

Komisija pregleda natečajno nalogo in natečajne pogoje in razpravlja o njunih dopolnitvah. Komisija določi okvirni terminski plan poteka natečaja.

2. SEJA, 18.7. 2016

Ocenjevalna komisija razpravlja o prejetih vprašanjih in poda predlog odgovorov. Komisija sprejme sklep, da se za dodatno poročevalko pri natečaju imenuje Damjano Zaviršek Hudnik univ.dipl.inž.arh..

3. DOPISNA SEJA, 1.6.-16.9.2016

Od razpisa natečaja do zadnjega roka za postavljanje vprašanj ocenjevalna komisija skupaj odgovori na 50 sklopov vprašanj. 1.7.2016 je objavljen podaljšan rok oddaje elaboratov dne 23.9.2016 do 14.00, 14.9. je objavljena spremenjena lokacija in podaljšana ura oddaje natečajnih elaboratov dne 23.9.2016 do 16.00 na sedežu ZAPS. Ocenjevalna komisija in naročnik Ambroža Bartola umakneta kot poročevalca pri natečaju. Vsi odgovori in obvestila so objavljeni na portalu JN, obvestila pa tudi na spletni strani ZAPS.

4. SEJA, JAVNO ODPIRANJE 26.9.2016

Komisija od ZAPS-a prevzame zapisnik oddaje in vseh 22 elaboratov, pri čemer je bil elaborat pod zaporedno št. 22 s šifro 13074 predan po roku za oddajo dne 26.9.2016, zato ga komisija ne pripusti v predhodni preizkus. Ostalih 21 elaboratov predhodni preizkus uspešno prestane. Komisija imenuje dodatno poročevalko za arhitekturo Martino Ferfila univ.dipl.inž.arh..

5. SEJA, 3.10.2016

Na začetku seje člani v polni sestavi potrdijo sklep: «Omot prispel pod zaporedno številko 22, šifra natečajnika 13074 je prispel po predpisanem roku oddaje in ni pripuščen v nadaljnje ocenjevanje.» V nadaljevanju poročevalki predstavita vseh 21 elaboratov, ki so jim zaradi lažjega dela dodeljene delovne šifre (glej razpredelnico 2. Zaporedne delovne šifre ocenjevanih elaboratov).

6. SEJA, 5.10.2016

Člani ocenjevalne komisije ponovno pregledajo vseh 21 elaboratov in o njih razpravljajo. Na koncu razprave podajo delovni predlog točkovanja po merilih za ocenjevanje za skupine meril: urbanistične zahteve, programske zahteve in vsebinske zahteve.

7. SEJA, 6.10.2016

Člani ocenjevalne komisije pregledajo vseh 21 elaboratov po kriterijih za tehnične zahteve, ekonomske zahteve ter ponudbeno ceno in na koncu podajo delovni predlog točkovanja po teh treh skupinah kriterijev. Sledi razprava o elaboratih v luči razvrstitve po delovni točkovalni tabeli. Na koncu seje člani ocenjevalne komisije imenujejo dodatnega izvedenca za pregled najvišje uvrščenih elaboratov z vidika varstva kulturne dediščine.

8. SEJA, 7.10.2016

Na začetku si člani ocenjevalne komisije še enkrat ogledajo najvišje uvrščenih šest elaboratov in o vsakem od elaboratov izčrpno razpravljajo. Na koncu člani v polni sestavi soglasno sprejmejo predloge sklepov: **»Zmagovalci natečaja so natečajni elaborati z delovnimi številkami: 15, 18 in 2. Znižano prvo nagrado prejme elaborat št. 15 (31597), drugo nagrado prejme elaborat št. 18 (23096) in tretjo nagrado prejme elaborat št. 2 (23916).«** **»Enakovredna priznanja prejmejo elaborati z delovnimi številkami 1 (58016), 6 (11101) in 7 (93805).«** **»Nagradni fond se prerazporedi. Znižana prva nagrada znaša 7.100 EUR, druga nagrada znaša 5.500 EUR, tretja nagrada znaša 3.500 EUR, enakovredna priznanja pa znašajo 2.300 EUR.«** Preden bodo sklepi potrjeni bodo člani pridobili še mnenje izvedenca za kulturno dediščino.

9. SEJA, 10.10.2016

Člani se sestanejo z izvedencem in mu predstavijo šest najvišje uvrščenih elaboratov. Izvedenec izdelava pisno poročilo.

10. SEJA, 13.10.2016

Komisija v polni sestavi se seznanja s poročilom izvedenca in soglasno potrjuje sklep o nagradah in priznanjih, ki ga je sprejela na 8. seji.

11. SEJA, 18.10.2016 in naknadno preverjanje

Člani komisije pripravljeno zaključno poročilo potrdijo s svojimi podpisi. Izvede se identifikacija nagrajenih natečajnikov in naknadno dokazovanje usposobljenosti, ki ga izvede naročnikova komisija za obravnavo ponudb po ZJN-3. Vsi nagrajeni natečajniki uspešno prestanejo naknadni preizkus.

2.3 Oddani natečajni elaborati in predhodni preizkus

Na ZAPS je od razpisa natečaja do roka za oddajo prispelo 22 elaboratov. Rok za oddajo je bil 23.9.2016 do 16:00 ure na sedežu ZAPS, ne glede na način dostave. Komisija je ugotovila, da je bil omot pod zaporedno št. 22 s šifro 13074 predan po roku za oddajo dne 26.9.2016. Komisija elaborata ne odpre, potrditev sklepa o izločitvi zaradi prekoračitve roka pa preloži na naslednjo sejo, ko bodo prisotni vsi člani. Vseh preostalih 21 omotov se odpre, preveri se, če je kje kršena anonimnost, preveri se, če je elaborat kompleten in če je pravilno opremljen. V nadaljnjo obravnavo je sprejetih 21

elaboratov. Vse elaborate se označi z delovnimi šiframi. Kuverte, avtorski CD-ji in arhivski izvod natečajne mape se shranijo ločeno in članom komisije niso dostopni.

Tabela 1: Rezultati predhodnega preizkusa za vse prejete elaborate.

zap.št. prejetja/ DELOVNA ŠIFRA	šifra	rok oddaje			anonimnost	zahtevana vsebina	OPRAVIL
		datum	čas				
1	58016	20.9.	11:40	1	1	1	1
2	23916	21.9.	10:28	1	1	1	1
3	07136	22.9.	8:04	1	1	1	1
4	01234	23.9.	9:11	1	1	1	1
5	13106	23.9.	9:49	1	1	1	1
6	11101	23.9.	11:00	1	1	1	1
7	93805	23.9.	11:03	1	1	1	1
8	52261	23.9.	11:30	1	1	1	1
9	12345	23.9.	12:40	1	1	1	1
10	68986	23.9.	13:12	1	1	1	1
11	72127	23.9.	13:13	1	1	1	1
12	35813	23.9.	13:24	1	1	1	1
13	57234	23.9.	13:36	1	1	1	1
14	50988	23.9.	13:50	1	1	1	1
15	31597	23.9.	14:02	1	1	1	1
16	46515	23.9.	15:04	1	1	1	1
17	87502	23.9.	15:34	1	1	1	1
18	23096	23.9.	15:40	1	1	1	1
19	13579	23.9.	15:43	1	1	1	1
20	81212	23.9.	15:50	1	1	1	1
21	21113	23.9.	15:46	1	1	1	1
22	13074	26.9.	po pošti	0			0

Legenda:

1 opravi

0 ni opravi

2.4 Podelitev nagrad in priznanj

Ocenjevalna komisija je podala predlog vrstnega reda za tri nagrade in tri enakovredna priznanja.

znižana 1. nagrada

Šifra natečajnika: 31597 (del.št. 15)

2. nagrada

Šifra natečajnika: 23096 (del.št. 18)

3. nagrada

Šifra natečajnika: 23916 (del.št. 2)

Priznanje

Šifra natečajnika: 58016 (del. št. 1)

Priznanje

Šifra natečajnika: 11101 (del.št. 6)

Priznanje

Šifra natečajnika: 93805 (del.št. 7)

2.5 Razdelitev nagradnega fonda

Nagradni fond se s soglasnim sklepom članov ocenjevalne komisije prerazporedi. Nagrade in priznanja se podelijo v naslednjih bruto bruto vrednostih:

- znižana 1. nagrada 7.100 EUR
- 2. nagrada 5.500 EUR
- 3. nagrada 3.500 EUR
- tri priznanja po 2.300 EUR
- 15 x odškodnine po 300 EUR

2.6 Ugotovitev avtorjev elaboratov, predvidenih za nagrade in priznanja

Po podpisu zaključnega poročila je ocenjevalna komisija odprla ovojnice z navedbo avtorjev nagrajenih del in ugotovila, da nagrade prejmejo:

znižana 1. nagrada

Šifra natečajnika: 31597 (del.št. 15)

avtorji:

izr. prof. mag. **Tomaž Krušec**, u.d.i.a.

Lena Krušec, u.d.i.a.

Vid Kurinčič, u.d.i.a.

dr. **Ana Kučan**, u.d.i.k.a.

2. nagrada

Šifra natečajnika: 23096 (del.št. 18)

avtorji:

Matija Bevk, u.d.i.a.

Vasa J.Perović, MA BiA

Blaž Goričan, u.d.i.a.

Samo Bojnec, abs.arh.

Valentin Tribušon, abs.arh.

Vid Žnidaršič, abs.arh.

Irene Salord Vila, arq

Urban Petranović, u.d.i.a.

Mitja Usenik, abs.arh.

Vid Tancer, abs.arh.

3. nagrada

Šifra natečajnika: 23916 (del.št. 2)

avtorji:

prof. **Jurij Kobe**, u.d.i.a.

Nataša Blažko, m.i.a.

Maja Kovačič, m.i.a.

Tanja Paulin, m.i.a.

Peter Plantan, u.d.i.a.

Urša Podlipnik, u.d.i.a.

Ina Radšel, m.i.a.

Priznanje

Šifra natečajnika: 58016 (del. št. 1)

avtor:

Boštjan Vuga, u.d.i.a. grad.dip.(AA)

Jurij Sadar, u.d.i.a.

sodelavci:

Janž Omerzu, m.i.a.

Gregor Bucik, m.i.a.

Matic Škarabot, štud.arh.

Maša Ogrin, u.d.i.a.

Tjaša Plavec, m.i.a.

Jan Žiher, u.d.i.a.

Priznanje

Šifra natečajnika: 11101 (del.št. 6)

avtorji:

dr. **Jaka Bežan**, univ.dipl.inž.arh.

mag. **Boris Bežan**, univ.dipl.inž.arh.

mag. **Monica Juvera Jimenez**, univ.dipl.inž.arh.

Priznanje

Šifra natečajnika: 93805 (del.št. 7)

avtorji:

Uroš Razpet

Aleš Vodopivec

Gašper Medvešek

Jure Kolenc

Janja Šušnjar

Petar Vidanoski

Karin Rožman

David Žalec

3.0 Poročilo o natečajnih elaboratih

3.1 Merila za ocenjevanje

Elaborati so bili ocenjeni skladno z merili, opredeljenimi v natečajnih pogojih (poglavje 3. Merila za ocenjevanje):

kriteriji	št. točk
Urbanistične zahteve	1-50
kakovost zasnove stavbnega otoka	
upoštevanje urbanističnih določil	
zasnova javnega prostora	
Programske zahteve	1-60
upoštevanje programskih zahtev	
parkiranje in promet	
Vsebinske zahteve	1-70
izvirnost in celovitost zasnove	
dolgoročna prilagodljivost in modularnost zasnove	
dostopnost za širšo javnost	
ustvarjalnost in prezentacija programa	
Tehnične zahteve	1-50
opredelitev pričakovanih gradbenih materialov nove stavbe	
energetska učinkovitost	
konstrukcijska zasnova	
informacijska zasnova	
Ekonomske zahteve	1-50
učinkovito upravljanje s stavbo	
dolgoročni ekonomski učinki gradnje (LCCA)	
ocenjena višina investicija GOI	
Ponudbena cena	1-20
SKUPAJ	6-300

3.2 Pregledna tabela točkovanja elaboratov

Delovna šifra	Skupno število točk po merilih za ocenjevanje
15	258
18	229
2	213
1	198
6	196
7	177
4	170
8	132
14	126
19	124
9	123
21	122
3	113
13	113
10	110
16	102
11	101
5	96
17	94
12	88
20	71

3.3 Splošno poročilo o prispelih elaboratih in delu ocenjevalne komisije

Ocenjevalna žirija je bila ob odpiranju soočena z 22 prispelimi natečajnimi predlogi, od katerih pa je eden žal prispel prepozno. Spoštovanje določil razpisa, kjer je rok oddaje eden ključnih pogojev oddaje popolne ponudbe, je komisijo soočil z dejstvom, da natečajnega predloga št. 22 ne sprejme in ga neodprtega vrne pošiljatelju.

V času intenzivnega ocenjevanja, ki je potekalo na več sejah ocenjevalne žirije, so člani glede na razpisane kriterije sistematično in primerjalno vzporejali vse natečajne predloge. Na prvih sejah je žirija presojala urbanistične, programske in vsebinske značilnosti posameznih predlogov, nato pa še tehnično ekonomske.

Ob pregledu 21-ih natečajnih rešitev, ki vsaka na svoj način opredeljuje umestitev stavbe mase v razpoložljiv prostor, je natečajna komisija enoglasno in sorazmerno kmalu prepoznala pomen proste urbane površine – javnega trga pred novo stavbo akademije. Oblikovanje le-te je sledilo več načelom, a kot to v svoji argumentaciji navaja najvišje nagrajeni natečajni predlog, je ključnega pomena, da odprta javna površina historičnega kareja ne »odpre« v svoje drobovje, ampak ga s svojo natančno določeno praznino zaokrožuje. Ob tem pa je zelo pomembno, da se praznina predprostora natančno odslikava s prečnih pročelij stavb Erjavčeva 23 in Prešernova 13, kar ustvarja modern, a obenem izjemno konsolidiran, skoraj klasičen javni prostor.

Vzporedno z zadržanim urbanističnim oblikovanjem, ki je v večji meri pogojen s kompaktno zasnovo, je natečajna komisija v programskem smislu prepoznala prednosti tistih zasnov, ki omogočajo funkcionalno in pomensko združevanje ateljejskega in kabinetnega dela stavbe okoli osrednje vertikalne komunikacijske osi. S tem je stavbi omogočeno, da vse programe med seboj združuje na neformalen, a očiten in stimulativen način.

Z vsebinskega vidika so bile kot ustrežnejše prepoznane tiste rešitve, ki so znale vse javne vsebine organizirati okoli ustrezno oblikovanega vhoda, podaljška javnega predprostora in odprtega stopnišča, ki obiskovalca, ki stavbe ni vajen, intuitivno popelje k njenim najpomembnejšim in najbolj prezentnim vsebinam. Prav spretnost oblikovanja tega dela stavbe, je bila tehtnica vsebinskega točkovanja. Dolgoročna prilagodljivost in modularnost zasnove sta bila z razpisom prav tako precej izpostavljena. Izkazalo se je, da večina natečajnih predlogov prepozna njen pomen, več točk pa so si prislužili tisti, ki tega načela niso zgolj konstrukcijsko pragmatično upoštevali, ampak so ga izkoristili kot izhodišče arhitekturnega oblikovanja fasade, notranjih pregrad in interierja na splošno.

Z vidika trajnostne zasnove je z natečajem naročnik pridobil precej konkretnih predlogov, kako bodočo stavbo približati konceptu »skoraj nič energijske« stavbe. Pohvalni so naporji elaboratov, ki so prepoznali potencial energijsko učinkovitega naravnega prezračevanja in mu obenem tudi prilagodili arhitekturno zasnovo. Nekaj manj pozornosti je bilo namenjeno izhodiščem za informacijsko zasnovo in opremo stavbe, četudi tudi v tem segmentu določeni predlogi izstopajo v pozitivni smeri. Vprašanje ustreznega izbora materialov, ki zahtevajo malo in predvsem enostavno čiščenje in vzdrževanje, je bilo ustrezno naslovljeno in praktično vsi natečajniki so v njem prepoznali pravi duh akademije, kot stalno spreminjajoče se in nikoli končane ustanove.

Ocenjevalna žirija se vsem natečajnikom iskreno zahvaljuje za izdelane natečajne predloge in za trenutke živahne visoko strokovne razprave, ki je prevladovala na vseh ocenjevalnih sejah.

3.4 Poročilo o nagrajenih natečajnih elaboratih

15

(31597)

znižana 1. nagrada

Ob pregledu 21-ih natečajnih rešitev, ki vsaka na svoj način opredeljuje umestitev stavbe mase v razpoložljiv prostor, je natečajna komisija enoglasno in sorazmerno kmalu prepoznala pomen proste urbane površine – javnega trga pred novo stavbo akademije. Oblikovanje le-te je sledilo več načelom, a kot to v svoji argumentaciji navaja najvišje nagrajeni natečajni predlog, je ključnega pomena, da odprta javna površina historičnega kareja ne »odpira«, ampak ga s svojo natančno določeno praznino zaokrožuje. Ob pa tem je zelo pomembno, da se praznina predprostora natančno odslikava s prečnih pročelij stavb Erjavčeva 23 in Prešernova 13, kar ustvarja modern, a obenem izjemno konsolidiran, skoraj klasičen javni prostor. Z rahlo poglobitvijo glavnega pročelja nove akademije, z jasno nakazanim vhomom, z gesto ki vsebino ponuja javnosti, se predlagana urbanistična rešitev približa optimumu smelega, zadržane, a premišljene morfologije. Skozi dodan svetlobni atrij, ki vstopni ploščadi da konkretno vsebino – predstavitev razstavnega programa akademije – pa se združita tudi notranjost in zunanost objekta.

Enovito stavbo telo obvladuje tudi notranjost kareja, s čimer do okolice vzpostavlja nevtralen odnos, omogoča pa, da se bo dvorišče v svoji razvojni perspektivi in potencialu, postopoma iz zasebne površine razvilo v kakovosten poljaven do javen mestni prostor. Tendenco, ki je lastna sodobnemu razvoju historičnega mestnega tkiva.

Celoten program akademije je skrbno analiziran in po celotnem kompaktnem volumnu razvrščen premišljeno, upoštevajoč tehnične in funkcionalne zahteve, posebej pohvalna pa je ambicija, da se »čiste« delavnice navezujejo neposredno na ustvarjalne ateljeje. V tem pogledu po razumevanju programa in pedagoškega procesa natečajni predlog bistveno kakovostno odstopa od ostalih predlogov. Pohvalna je tudi logika, na kakšen način je stkana vez med značilnimi dimenzijami programa (globina, višina), dostopnostjo in namenom, ter celotno arhitekturno – konstrukcijsko zasnovo stavbe. Posebej navdušujoča pa je vrzel, ki med programom ostaja »prosta«, se mu umika, se razširi, dvigne, spusti – torej komunikacijska vrzel, negativ programa, ki s svojim premišljenim oblikovanjem horizontale, diagonale in vertikale ustvarja izjemne prostorske učinke, doživetja in značaj. Natečajnik jo imenuje »javna promenada«, ki v svojem najbolj spektakularnem delu povezuje v klet umeščen razstavljeni program s simbolično dvignjeno knjižnico v prvem nadstropju. Promenada se v

zgornjem delu stavbe, namenjenem uporabnikom, preoblikuje v t.i. »vertikalni hall«, ki posamezne plasti programa med seboj dinamično povezuje navzgor, navzdol in povprek. Bogastvo prežetega notranjega šolskega prostora, ki ga od arhitekture Hermana Hertzbergerja dalje vse redkeje srečujemo, v predlaganem projektu ponovno zaživi.

Programi so organizirani centrično, okoli osrednjega komunikacijsko delavničnega vozlišča. Omogočeno je njihovo neposredno povezovanje znotraj sklopa in vizualne povezave preko stopnišča in delavnice iz ene strani stavbe na drugo.

Likovna podoba stavbe, z ritmiziranim motivom »slikarskega okvira«, svojo vsebino izpričuje na inovativen, a obenem razumljiv način. Z razliko do ostalih natečajnih predlogov, kjer fasadni ovoj, četudi z vidika funkcionalnosti in urbanizma dostikrat nepomemben, ne dosega specifičnosti stavbe in njenega edinstvenega programa, je pri konkretnem predlogu prepričljiv, likovno dodelan in v celoti arhitekturen.

Navezava na pomembne reference iz značilnih obdobjih slovenske arhitekture kakor tudi mednarodnega prostora dokazuje, da se natečajnik zaveda pomena neposrednega konteksta, sinteze historičnega mestnega tkiva in za ta prostor izjemno značilnega regionalnega modernizma. Konstrukcijska zasnova, izbor materialnosti in ambicija po zmožnosti dolgoročne prilagodljivosti se združijo v značilnem zadržanem oblikovanju interierja, ki bo šele s svojimi končnimi uporabniki, njihovo reakcijo na prostor in površine, dobil končno podobo. A z razliko do nekaterih drugih projektov, ki nevtralnost povečujejo do skrajnosti, ima ta natečajni predlog v sebi skrito tehtno razmerje med določenim in nedoločenim, med identiteto in pluralnostjo, med znanim in pričakovanim, med arhitekturo in življenjem.

Vsi predlagani tehnični sistemi izkoriščajo termični inercijo armiranega betona, kot ključnega in nezakritega materiala. Ogrevanje in hlajenje je nizkotemperaturno in vgrajeno v nosilno konstrukcijo. Realna možnost naravnega prezračevanja, ki zaradi nujne energijske učinkovitosti zahteva mehanizme vračanja toplote, je opredeljena s sistemom vnosa svežega zraka preko fasade in toplotnih izmenjevalnikov v osrednjo vertikalno komunikacijo s stropnim izpustom in ponovnim vračanjem toplote v sistem.

Ekonomska vzdržnost stavbe je opravičena z izborom materialov, z ustreznim razmerjem med zasteklitvami in neprosojno fasado, z robustnim oblikovanjem, ki ne zahteva kompliciranega vzdrževanja in z možnostjo, da so instalacijsko mehanski sistemi reducirani na minimum brez nujnih in specializiranih rednih vzdrževanj. Stavba je zasnovana pragmatično z zavedanjem, da kompleksni sistemi zahtevajo visokokvalificiran vzdrževalni kader.

Natečajni predlog je relativno ozke in stroge pogoje urbanističnega konteksta, zgoščenega programa, organizaciji javnih vsebin in ne nazadnje zahtev po ekonomični gradnji uspel učinkovito, inovativno, predvsem pa zelo poetično nadgraditi z arhitekturo prostora, ne pa oblike. In slednje se mu, v odnosu do siceršnje dejavnosti akademije za likovno umetnost, šteje kot velik arhitekturni dosežek.

Zaradi vseh navedenih odlik se je elaborat uvrstil na prvo mesto ocenjevalna komisija pa mu je zaradi manj uspešnega reševanja povezave med starim in novim objektom ter oblikovne strogosti osrednje vertikalne komunikacije dodelila nižano 1. nagrado.

18

(23096)

2. nagrada

Natečajna rešitev predlaga oblikovanje kompaktnega stavbnega volumna, umaknjenega iz ulične linije. Postavitev objekta je spoštljiva do okoliških stavb, z oblikovanjem javnega prostora pred stavbo pa smiselno povezuje javni prostor mesta ter nove vsebine objekta. Avtorji predlagajo ohranitev obstoječih dreves pred stavbo ter zasaditev novih, predvsem na južnem delu stavbe in kasneje v kareju med stavbami. Končna ureditev bi se torej izoblikovala in povezala v smislu večjega parka, v katerega bi bila umeščena nova stavba. S poenotenim oblikovanjem fasad objekt ne strukturira okoliškega prostora na »sprednjega« ali »zadnjega« oziroma »dvoriščni« prostor poudari kot enakovrednega, vse v okviru relativno nevtralnega oblikovanega izraza.

Z vidika funkcionalne organizacije projekt odlikuje enostavna in logična tlorisna organizacija, z ambientalno in prostorsko izstopajočimi rešitvami. Osrednji motiv predstavlja t.i. »vertikalni hall« z osrednjim stopniščem-tribunami, ki stavbo povežejo v prostorskem, programskem in sociološkem smislu.

Glavni vhod uspešno stopnjuje prehajanje zunanjega odprtega prostora, preko vmesnega prostora za linijo fasade (»loggia«), do interierja pritličja. V odnosu do ostalih elaboratov rešitev izstopa po uspešno organiziranemu pritličju stavbe, ki je večinoma javno in zasnovano v več nivojih: vhodna avla s kavarno na nivoju vstopne ploščadi se preko širokega osrednjega stopnišča podaljša v spodnji nivo, na katerem so locirani vsi pomembnejši skupni in javni programi. Preplet prostorov ter igro povezav izkazuje tudi predavalnica, ki je v naklonu in v kompoziciji zasnovana kot podaljšek osrednjega stopnišča. Uvedba dvovišinske knjižnice in t.i. boxov dodatno preplete nivoje v ambientalno in funkcionalno kvaliteten prostor, ki je kljub kompleksnim funkcijam izjemno jasen in logičen v uporabi. Avtorji dvoetažno pritličje obravnavajo kot ključni element stavbe, ki predstavlja tudi direktno in odprto povezavo z javnim prostorom mesta.

Ostali prostori stavbe se nizajo okoli osrednjega jedra: v prvi kleti so locirane delavnice, v drugi kleti pa dvonamenski prostori parkiranja, skladišč in tehničnih prostorov. Dostop do parkiranja v kleti je preko dvizne ploščadi, ki istočasno povezuje tudi zgornje etaže in omogoča dostop z avtomobilom v vse etaže objekta (dovoz, dostava materiala, eksponatov). Prostori v nadstropjih uspešno izkoriščajo možnosti različnih globin, na podlagi katerih avtorji smiselno razporejajo večinoma ateljeje, z izjemo prvega nadstropja, kjer se nahajata še dve manjši predavalnici. Osrednje jedro se podaljša do strešne etaže, ki je v funkciji dodatnega razstavnega prostora.

Stara prenovljena stavba na Erjavčevi je namenjena upravi in dekanatu, z novo stavbo pa se povezuje preko posebno oblikovanega arhitekturnega elementa, ki v funkcionalnem smislu vpeljuje nov javni »medprostor«. Trikotni tloris geometrijsko in prostorsko preplete stari in novi objekt. Uspešno reinterpreterira hodnik v zanimiv prostor interakcij / uporabe.

Konstruktivsko zasnovo stavbe predstavljajo ab plošče in stebri v enakomernem rastru in je racionalna, predvsem pa fleksibilna v možnostih notranje organizacije. Osvetlitev objekta gradi na možnostih raznolikosti uporabe: ponavljajoči element osnovnega okna je sestavljen iz kombinacije »bele« zasteklitve zgoraj in klasičnega okna spodaj, z delitivijo, ki omogoča naravno zračenje kot z dvema plastema senčil. Glavni vir svetlobe osrednjega prostora je zastekljena streha, preko katere prodira svetloba skozi vse etaže objekta.

Z vidika energijskih značilnosti objekta ima kompaktna zasnova objekta z enakomerno perforacijo oken in različnimi tipi stekel ter senčil že v osnovi boljša izhodišča za racionalno rabo energije. Projekt uspešno izkorišča možnosti različnih rab tehnologij (prisilno prezračevanje, stropno hlajenje, uporaba deževnice,...), vendar istočasno dopušča tudi možnosti izvedbe naravnega prezračevanja.

Projekt je bil s strani natečajne komisije in v odnosu do drugi rešitev prepoznan kot bolj uspešen, predvsem v urbanističnem, programskem in ambientalnem smislu. Kljub vsemu pa je ponavljajoči raster fasadne strukture prepoznan kot manj kvaliteten. Objekt s svojim relativno nevtralnimi izrazom sicer ne nadvlada okolici, vendar je z vidika umestitve konkretnih vsebin kljub vsemu nekoliko preveč generičen. Delitev fasadnega rastra izraža odnos do vsebine in sosednjih stavb, a na nivoju pritličja z nizkimi stebri in utesnjeni vstopnim nivojem ne sledi izhodiščem odprte povezave zunanjega trga in stavbe.

Zaradi vseh navedenih odlik se je elaborat uvrstil na drugo mesto.

2

(23916)

3. nagrada

Predlagana natečajna rešitev predstavlja enega od dveh prispelih elaboratov, ki so se odločili za lamelno zasnovo novega objekta ALUO. Avtorji se zavedajo pomena javnega prostora, zato ohranijo večji del zelenega parterja neposredno ob Erjavčevi cesti in preko njega oblikujejo glavni vhod v objekt. Na enovitem volumnu kleti in pritličja, so v treh etažah, v smeri V – Z razporejene 4 lamele, v smeri S – J pa še dodatna lamela. S takšno zasnovo avtorji dosegajo optimalno osvetljenost vseh prostorov, v odnosu do okoliških objektov pa poskušajo vzpostaviti intimnejši dialog, kot bi ga imela kompaktna zasnova objekta. Nov objekt se na obstoječo stavbo ALUO v vseh etažah pripenja preko zastekljenega mostovža. Odmiki od sosednjih objektov so večinoma ustrezni, le lamela ob Erjavčevi cesti se objektu Erjavčeva 19 precej približa. Avtorji se zavestno izognejo uporabi dvigala za avtomobile in dostop v garažo dosledno rešijo preko pokrite klančine na južni strani objekta. Parkiranje za osebna vozila je ustrezno rešeno na nivoju kletne etaže, parkiranje za kolesa pa neposredno pred in za objektom. Dostop do notranjosti stavbnega kareja na južni strani objekta je predviden zgolj neposredno skozi objekt. V okviru anketnega dela natečaja je predvidena izvedba podzemne garaže za stanovalce, na strehi katere se oblikujejo parkovne površine v souporabi stanovalcev in uporabnikov ALUO.

Glavni vhod v objekt poleg zelenega parterja uspešno dopolnjuje zastekljen dvovišinski razstavni prostor na nivoju prvega nadstropja, ki je umeščen neposredno nad glavnim vhodom in sega do gradbene linije ob Erjavčevi cesti. Notranjost objekta zaznamuje podolgovata več etažna avla, ki se razprostira v smeri S – J. Okrog nje je v pritličju zelo dobro organiziran ves javni program, v nadstropjih pa se nanjo pripenjajo posamezne lamele. Avla omogoča dobro vizualno komunikacijo med posameznimi etažami in kot taka predstavlja osrednji prostor srečavanja in družabnega dogajanja na fakulteti.

Programsko je projekt razdeljen na kletno etažo, kjer so umeščeni tehnični prostori, arhivi, delavnice in garaža. Kvalitetno zasnovano pritlično etažo zaznamuje vhodni del s kavarno in knjižnico ter razstavnimi prostori in predavalnicami neposredno ob osrednji avli. V visokem pritličju stare stavbe so smiselno umeščeni prostori dekanata z ločenim vhodom v obstoječo stavbo. V nadstropjih je program logično razporejen po posameznih oddelkih, ki ga ustrezno dopolnjujejo pripadajoči kabineti, organizirani v obstoječi stavbi.

Konstruktivsko je objekt zasnovan kot armiranobetonski skelet z AB medetažnimi ploščami, ki v okviru lamelne tlorisne zasnove omogoča določeno mero programske fleksibilnosti. Avtorji natečajne rešitve so veliko pozornosti namenili optimalni osvetlitvi notranjih prostorov z naravno svetlobo. Fasadne površine proti severu so tako v celoti zastekljene. Na vzhodni in zahodni strani objekta steklene površine dopolnjujejo usmerjena lesena senčila, ki preprečujejo prekomerno osvetljenost, medtem ko so južne fasade skoraj v celoti zaprte z leseno »sendvič« konstrukcijo. Z uporabo lesa v fasadnem ovoju avtorji dosegajo tudi zahteve po izpolnjevanju zahtevanega deleža naravnih materialov. Šibek člen predlagane rešitve je neugodno razmerje med fasadnim plaščem in prostornino objekta.

Natečajna rešitev poglobljeno obravnava trajnostni vidik stavbe ter področje strojnih in elektro inštalacij. Ogrevanje objekta je predvideno preko priklopa na mestni toplovod, hlajenje preko hladilne postaje v povezavi s TČ. Predvideno je prisilno prezračevanje v povezavi z naravnim. Posebno pozornost elaborat namenja zelenim atrijem na nivoju prvega nadstropja in ozelenjenim južnim fasadam kar, še zlasti v poletnih mesecih, ugodno vpliva na mikroklimo posameznih ambientov. Za krmiljenje vseh naprav in svetil je predvidena izvedba centralno nadzornega sistema (CNS).

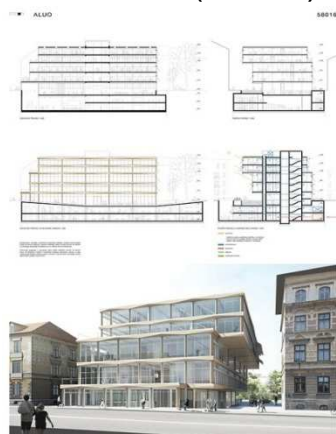
Z vidika požarne varnosti so vsi prehodi ustrezno dimenzionirani, prav tako tudi evakuacijska jedra in izhodi. Objekt je v celoti dostopen gibalno oviranim osebam.

Zaradi vseh navedenih odlik se je elaborat uvrstil na tretje mesto.

1

(58016)

priznanje

Objekt nove ALUO je zasnovan kot kompakten volumen z delno previsnimi oziroma terasastimi etažami. Nalaganje kubusov navzven ne sledi arhitekturni zasnovi objekta. Nova stavba namenoma ne vzpostavlja odnosa s sosednjimi objekti, popolnoma je ločena tudi od obstoječega objekta ALUO na Erjavčevi 23, ki ga ne namenja programu akademije, ampak drugim vsebinam. V zunanji podobi je objekt nevtralen in z enakomerno fasadno delitvijo v prostor ne vnaša novih kontrastnih form .

Pritličje je umeščeno v ulično stavbno linijo ob Erjavčevi ulici in nudi pogled v dvoetažen razstavní kletni prostor ter na ta način aktivira ulični prostor. Vhod v stavbo, ki je umeščen na zahodno fasado, ni jasno zaznaven in ne aktivira uličnega prostora. Javni zunanji prostor je tako omejen na manjši vhodni plato v prehodu med starim in novim objektom ALUO.

Projekt ponuja dobro rešitev etaž z ateljeji in kabineti, kjer okoli kompaktnega jedra omogoča fleksibilno razporeditev prostorov z zelo dobro rešeno komunikacijo ob fasadi. Taka organizacija prostora omogoča ločenost ali povezanost prostorov glede na trenutne potreb, obenem pa predstavlja klimatsko in svetlobno bariero, ki omili atmosferske vplive proti notranjosti prostora. Z vidika funkcionalne organizacije nadstropij je elaborat eden redkih, ki uspejo organizirati prostore brez točno določenih komunikacij - hodnikov v notranjosti. Povezave, ki potekajo večinoma po obodu stavbe, ustvarjajo dinamično fasado, ki nezavedno približa stavbo mestnemu javnemu življenju.

Elaborat se poglobljeno ukvarja tudi z zasnovo fleksibilnosti notranjih prostorov. Kot delitvene prostorske elemente predlaga funkcionalno dobro rešene modularne dvostranske omare, s prilagodljivim zgornjim elementom, ki je namenjen razvodom instalacij in pritrditvi akustičnih panelov ter akustične predelne stene.

Javni del programa v prvi kleti je dostopen le preko relativno ozkih stopnišč v jedru, ki nista prilagojeni potrebam večjega pretoka ljudi med pritličjem in kletjo. Obe kletni etaži imata za razliko od zgornjih prostorsko fleksibilnih zasnov prostore nanizane ob dolgih hodnikih, brez večjega vhodnega prostora pred predavalnico in razstavnimi prostori. Delavnice, ki so umeščene v obeh kletih so osvetljene preko globokega atrija, ki predstavlja prostorsko omejitev zunanjega vhodnega platoja.

V pritličju vhod v objekt s »stranske fasade« direktno v komunikacijsko jedro objekta s svojo organiziranostjo ne nudi jasne povezave z javnimi prostori v kleti in je kot tak poddimenzioniran. Poleg kavarne, čitalnice in prostorsko ločene knjižnice žal ni ustvarjenih drugih neformalnih skupnih prostorov namenjenih druženju in ustvarjanju študentov. : Orientacija vhoda ter »stranski« dostop je

po mnenju komisije manj uspešna urbanistična rešitev, medtem ko se objekt arhitekturno uvršča med izstopajoče elaborate.

Projekt ima zelo dober energetski koncept – relativno kompaktna stavba z že omenjeno komunikacijo ob fasadi kot cono nevtralizacije zunanjih atmosferskih vplivov. Prav tako je dobro rešeno zunanje senčenje fasade z nadsvetlobami, ki obenem omogočajo naravno prezračevanje ter vmesno notranjo svetlobno polico, ki preprečuje direktni vpad sončnih žarkov.

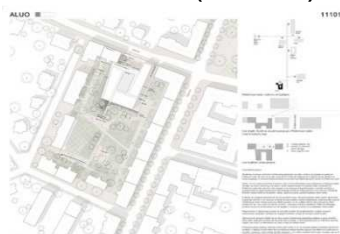
Konstrukcija objekta je skeletna armiranobetonska v kletih in jeklenu z armirano betonskimi medetažnimi konstrukcijami v nadzemnih etažah z ustrezno rešenimi finalnimi obdelavami.

Zaradi vseh navedenih odlik se je elaborat uvrstil med dobitnike enakovrednih priznanj.

6

(11101)

priznanje

Natečajni predlog umešča program nove akademije v arhitekturno urbanistični sistem treh krakov, ki v rahlo koničnih oblikah objemajo osrednji komunikacijski prostor stavbe. S stavbnim telesom je zapolnjen večji del zalednega dela zemljišča, smiselno so upoštevani odmiki od lastniških mej. Urbanistična posebnost je severno-zahodni stavbni krak, ki seže skoraj do gradbene linije Erjavčeve ceste. Spoštovano je merilo okoliških objektov, višina stavbe je primerljiva z višino ostalih natečajnih predlogov. V primerjavi z drugimi predlogi, ki so stavbno telo deloma pomikali proti gradbeni liniji Erjavčeve ceste, je postavitev izbočenega kraka na zahodni rob predprostora akademije smiselna, saj skupaj z obstoječo stavbno Erjavčeva 23 tvori odprt javen prostor, ki ga s treh strani obdaja akademija. Vseeno pa, predvsem v primerjavi s predlogi, ki so prejeli nagrade, takšna urbanistična poteza vzpostavlja precejšnje ritmično neravnovesje v relativno kratkem uličnem nizu, deloma zastira stavbo Prešernova 13, predvsem pa sam stavbni izrastek, glede na svojo predlagano vsebino, ne opravičuje svoje izpostavljenosti in izkazanega mu pomena.

Programsko je stavba koncipirana preudarno, logično in z ustreznim odnosom med komunikacijami in vsebino. Pohvalna je jasna organizacija kletnih prostorov, variacija globine krakov glede na namen prostorov, navezava večjega deleža nadzemnega dela stavbe na osrednji komunikacijski atrij in zasnova odprtih panoramskih stopnic. Več težav povzroča umestitev velike predavalnice v osrednji odprt del zasnove, s čimer se njegov pomen bistveno razvrednoti, saj se

stavba – če se izrazimo nekoliko drugače – v vsej svoji mogočnosti razvije šele v vrhnjih etažah. Enako problematična je tudi zasnova vhoda, ki se »prehitro« izteče v dolg in relativno ozek hodnik, na katerega se funkcionalno navezuje tudi srednja predavalnica. Ne glede na navedeno, pa projekt odlikuje sistematičen pristop in treznost pri razvrščanju programa v odnosu do oblikovanja celotne stavbe. Prav tako je kavarna, kot neformalno srce akademije, umeščena na zelo dobro mesto, ki se nadaljuje v nadstrešek pod izpostavljenim krakom.

Stavba je zasnovana tako, da omogoča dolgoročno prilagodljivost, konkreten program s svojimi dimenzijami in funkcionalnimi zahtevami je upoštevan, a ne določujoč. Nekoliko je vprašljiva konična zasnova, saj se razdalja med vzdolžnima stenama spreminja, kar preprečuje zasnovo in uporabo premičnih pregrad – oziroma bi le te zahtevale zelo specifično tehnično rešitev.

Odprtost za širšo javnost je podprta s smiselno razporeditvijo »javnih« vsebin v pritličju, prvi kleti in deloma v prvem nadstropju. Nekoliko manj prepričljiva je organizacija komunikacij, ki te prostore povezuje med seboj. Vprašljiva pa je tudi širina in količina vertikalnih komunikacij, predvsem v smislu varne evakuacija iz objekta.

Z vidika opisa in opredelitve tehničnih in energijskih značilnosti natečajni predlog glede na ostale elaborate ne izkazuje bistvenih presežkov, zelo pohvalna pa je odločenost, da se ustrezno arhitekturno zasnovo omogoči naravno prezračevanje nadzemnih in deloma tudi podzemnih prostorov. Prav s tega vidika je umestitev velike predavalnice v osrednjo prazen prostor še toliko bolj moteča, saj se s tem učinkovitost naravnega prezračevanja pritličja bistveno poslabša.

Zaradi vseh navedenih odlik se je elaborat uvrstil med dobitnike enakovrednih priznanj.

7

(93805)

priznanje

Ta projekt spada v skupino elaboratov, katerih avtorji so se odločili za lamelno razčlenitev objekta. Posamezne lamele in javni program ob Erjavčevi ulici združijo osrednjo komunikacijska os, ki povezuje glavni vhod in parkovne površine v notranjosti kareja. Vertikalna členitev hiše v lamele, ki segajo do kleti, izvira iz pogojev osvetlitve. Vsi prostori so enakovredno osvetljeni iz severne oziroma južne smeri.

Z vidika modularnosti zasnove in dolgoročne prilagodljivosti programov je delitev tlorisne zasnove na lamele nekoliko omejujoča, saj poenotena globina prostorov ne omogoča dovolj velike fleksibilnosti. Poleg tega je ob taki zasnovi neugodno tudi razmerje med fasadnim plaščem in prostornino objekta. Lamelna zasnova objekta je namreč z vidika energetske učinkovitosti in ekonomike gradnje kot tudi z vidika stroškov obratovanja in vzdrževanja objekta za uporabnika nekoliko manj primerna rešitev.

Umestitev skupnih prostorov kot je kavarna, razstavni prostori, velika predavalnica in knjižnica tik ob Erjavčevo cesto avtorji predstavijo kot razširitev mestnega prostora, ki je dostopen vsakomur. Naveden program z letnim vrtom in ohranjenima drevesoma oblikuje predprostor akademije in na ta način poudarja javen značaj objekta z razliko od sklenjenega niza stanovanjske zazidave, ki oklepa kare ob Prešernovi in Erjavčevi cesti. To sicer v osnovi drži, vendar pa je nekoliko manj uspešna umestitev tega dela objekta v prostor v odnosu do obstoječih sosednjih objektov. Na obeh fasadah obstoječih objektov, ki mejijo na novo ALUO, so odprtine, ki jih ne gre zanemariti.

Ambiciozno oblikovan element tega projekta je steklena stena, ki deli veliko predavalnico od odprtega dela knjižnice oz. čitalnice. Ob izjemnih dogodkih se le ta lahko umakne, da se dodatno razširi prostor velikega avditorija.

Podobno so zasnovani tudi ateljeji in delavnice, saj jih je možno s pomičnimi pregradnimi elementi deliti na manjše prostore ali pa povezovati v večje. Na ta način je možno letno ali celo dnevno spreminjati konfiguracijo prostorov. Takšni odprti prostori spodbujajo naključna srečanja študentov, predavateljev, seznanjanje z dogajanjem v drugih skupinah in oddelkih povsem drugače, kot ločeni prostori, nanizani vzdolž hodnika.

Konstruktivna zasnova objektov je armirano betonska, sestavljena iz nosilnih elementov v obeh smereh. Vertikalni nosilni elementi so okrogli stebri in armirano betonske stene. V glavnem so objekti zasnovani kot prostorske skeletne konstrukcije.

Predlagana natečajna rešitev je ena redkih, ki rešuje dostop za avtomobile do kletne etaže preko klančine. Avtorji so spretno uporabili prostor pod veliko predavalnico, ki se ravno tako v naklonu dviga nad omenjeno klančino.

Zaradi vseh navedenih odlik se je elaborat uvrstil med dobitnike enakovrednih priznanj.

3.5. Poročilo o preostalih natečajnih elaboratih

3 (07136)

Koncept urbanistične in arhitekturne zasnove je utemeljen na principu naluknjane »Rubikove kocke« konstrukcijskega rastra 10m x 10m. Slednja se »razleze« po predvidenem natečajnem območju in na kompozicijsko in konstrukcijsko soroden način spoji z obstoječo stavbo akademije. S tem nastane stavbo telo, ki se na ulični strani nasloni na gradbeno linijo Erjavčeve ceste, drži venčno linijo, v zaledju pa je oblikovan bolj organsko oziroma strukturalistično.

V notranjosti kareja se ob južnem in vzhodnem robu objekt povzpne do polne višine, zahodni rob, ki je pomaknjen na samo lastniško mejo, pa je stopnjevan in se znižuje proti malemu notranjemu trgu. Predlagana urbanistična rešitev je z morfološkega vidika v odnosu do kompaktnih okoliških stavb problematična, saj v prostor vnaša preveč samosvojih prvin na premalo prostora. Sorodne zasnove so namreč bistveno bolj uspešne v okoljih, kjer lahko prostor okoli sebe enakovredno obvladujejo z vseh štirih strani.

Program je v opisano kompozicijo stavbnih volumnov umeščen kot kombinacija hodničnega in odprtega – prehodnega principa. Ob tem lahko ob pregledu tlorisnih zasnov zasledimo precej nedoslednosti med obodom stavbe, organizacijo komunikacij, strukturo programa in občo preglednostjo in logiko. Umestitev požarnih komunikacijskih jeder ob – a ne na – fasado preveč določa sicer prosto zasnovan tloris. V terasnem delu je »zaprto« stopnišče pomaknjeno na najbolj izpostavljen in eminenten SZ vogal stavbe, ker je v resnem nasprotju s podobo, ki jo izkazujejo vizualizacije. Projekt je ambiciozen v ideji, a nedodelan in neprepričljiv v organizaciji in detajlu. Ključni javni programi so umeščeni v pritlično etažo, kar je pohvalno, slabo pa so rešeni odnosi med razsežnostjo komunikacij, vstopi v večje prostore in splošno orientacijo v prostoru.

Konstrukcijski sistem in zasnova fasade sta prilagojena enotnemu enakomernemu rastru na razponu 10m, kar določa osnoven sistem pregrajevanja. Opisana je energijska zasnova objekta, pri čimer pa obstaja resen dvom, da je zastavljene cilje »skoraj nič« energijske hiše možno doseči s tako razvejanim objektom in neugodnim razmerjem med prostornino in plaščem.

4 (01234)

Novi objekt ALUO je oblikovan kot kompakten volumen z enotnim fasadnim ovojem. Navzven se z gabariti prilagaja obstoječi pozidavi Erjavčeve in se s členjenjem fasade navezuje na sosednje stavbno tkivo. Navezava z vidika odmika od obstoječih objektov je rešena manj uspešno, saj stavba z umestitvijo v linijo Erjavčeve ulice zakriva in degradira stranske fasade obstoječih objektov. Fasada novega objekta je namerno oblikovana transparentno, tako da je vsebina vidna navzven. Na ta način že sam proces ustvarjanja postane delno javen in vzpostavlja dialog z okolico. Potrebno je omeniti tudi pozitiven poskus avtorja, da zasnuje nizko hišo.

Navznoter je objekt zasnovan strogo utilitarno, kot večnamenski kontejner brez konteksta. Ta se vzpostavlja z vsebino in ne z objektom, kot navaja avtor. Kljub temu, da zasnova sicer omogoča spreminjanje objekta s časom in prilagajanje morebitnim novim potrebam, avtor tega ne prikaže. Spreminjanje potreb je namreč lahko mesečno, tedensko ali celo dnevno, kar pa temu projektu manjka. Notranje predelne stene so v veliki meri mavčnokartonske, kar pa ne omogoča dnevne fleksibilnosti.

Osrednja točka orientacije v objektu, ki je s strani ocenjevalne komisije prepoznana kot kvalitetna, je notranji zaprt komunikacijski atrij, okrog katerega je nanizan program. Nekoliko nedosledno je ta osrednja komunikacija vzpostavljena v zadnji etaži, kjer uporabnika glavne stopnice pripeljejo direktno pred steno.

Kvaliteta te rešitve je umestitev skupnih prostorov v pritličju in deloma v prvem nadstropju ob Erjavčevi cesti, tako da so čim bolj povezani z mestom in lahko dostopni zunanjim obiskovalcem. Na ta način je omogočen tudi ločen režim delovanja v času, ko je fakulteta zaprta.

Za zagotavljanje nizkih obratovalnih stroškov objekta je bistvenega pomena ustrezna energetska zasnova objekta. Obravnavani objekt je zasnovan kompaktno, kot enoten volumen. Vse fasade so ustrezno senčene s pomičnimi senčili, ki onemogočajo pregrevanje poleti in hkrati omogočajo sončne dobitke pozimi.

5 (13106)

Natečajna rešitev predvideva zasnovo objekta v obliki črke L. S svojo severno stranico je objekt pomaknjen skoraj na gradbeno linijo ob Erjavčevi cesti, distanco tvori le manjša pergola, ki se neposredno pred vhodom razširi in ustvarja pokrit predprostor pred glavnim vhodom. Prostor deluje prazno in nedefinirano. V odnosu do okoliških objektov ima predlagana rešitev zadostne odmike, vendar z njimi ne vzpostavlja nikakršnega dialoga. Je ena redkih natečajnih rešitev, ki predvideva tri podzemne in pet nadzemnih etaž. Parkiranje je ustrezno rešeno v tretji kleti, preko dvigala za avtomobile. Parkirna mesta za kolesa se nahajajo neposredno pred vhodom.

Vhodna avla je prazna in brez spremljevalnega programa. Iz nje so sicer omogočeni delni pogledi proti razstavnim prostorom v drugi kleti, vendar je edini dostop do njih preko enoramnega stopnišča. Dostop do južnega dela pritličja je speljan preko ozkega hodnika, ki se zaključi z izhodom na zadnjo stran, ki je neposrečno umeščen neposredno ob dvigalu za avtomobile. V kleti je prehod iz enega konca objekta na drugo stran mogoč samo preko delavnic. Prostori v nadstropjih so sicer smiselno urejeni, vendar delujejo po sistemu hodnika in nanj pripetega programa. Prostori srečevanja in neformalnega druženja niso definirani. Programsko je neposrečno locirana tudi kavarna, ki se nahaja v kleti obstoječega objekta.

Konstruktivsko je objekt zasnovan kot ab konstrukcija s stebri in medetažnimi ploščami z rebri. Objekt se s steklenimi površinami odpira proti jugu, vzhodu, zahodu ter deloma severu. Ni povsem jasno, zakaj projekt ne izkorišča tudi severne svetlobe na krajši stranici ob Erjavčevi. Na tlorisih oznaka za sever kaže napačno smer. Senčenje steklenih površin je zagotovljeno s pomočjo zunanjih tekstilnih senčil. Polni del fasade je obdelan z reliefnim ometom, ki se spreminja glede na vpad svetlobe. Kletni prostori so delno osvetljeni preko notranjega atrija. Zaradi same globine (druga klet) je intenzivnost takšne osvetlitve vprašljiva.

Elaborat v nadaljevanju našteje vse predvidene sisteme za potrebe ogrevanja, hlajenja in prezračevanja, vendar je opis izredno skromen in pomanjkljiv. Požarna varnost objekta in dostopi za invalide so ustrezno rešeni.

8 (52261)

Avtorji obravnavajo oblikovanje ALUO kot »ALUO triptih« kompozicije 3 preprostih stavbnih volumnov. V urbanističnem in oblikovnem smislu predlagajo izvedbo osrednje kompaktne stavbe z notranjim atrijem (pokrit ali odkrit), postavljene na dvignjeno opečnato ploščad, ki sega do Erjavčeve ulice. Podstavek se na stiku z ulico zaključuje s poudarkom v obliki opečnatega stolpa, ki označuje vogal ter v programskem smislu povezuje vsebine ALUO in mesta. Vstopni trg je dvignjen nad nivo ulice, dostopno stopnišče, ki povezuje oba nivoja, pa se uporablja kot večnamenski »amfiteater«. Glavni volumen je trinadstopen, z dvema nivojema v kleti ter z izkoriščeno streho. Na najnižjem nivoju kleti so locirani skupni prostori (galerija, vsi »boxi«, predavalnice in tiskarna), v medetaži delavnice in skladišča, v nadstropjih pa ateljeji. V stari stavbi so umeščeni kabineti ter uprava. Novo zasnovani volumen se stikuje s staro stavbo in omogoča direktne povezave v vseh etažah.

Elaborat izstopa pri reševanju problematike parkirnih prostorov, ki jih umesti na streho objekta in s tem pridobi dodatne uporabne prostore v kleti. Oblikovanje relativno nizkega volumna izhaja iz študije osvetlitve kareja, kjer je dokazano zagotovljena naravna osončenost obstoječih objektov znotraj predpisanih zahtev.

Konstrukcija objekta je ab skelet z etažnimi ploščami iz prednapetih betonskih plošč. Fasadni sistem iz prosojnih kompozitnih plošč ustvarja difuzno svetlobo in ne zahteva dodatnih senčil. Podstavek in stolp sta opečnata. Glede ena raznolikost programski zahtev je rešitev fasade le z difuzno svetlobo prepoznana kot manj primerna rešitev.

Dvignjena vstopna ploščad kljub izhodiščem o povezovalnem podstavku dejansko loči trg in stavbo od ulice ter prostorsko umakne objekt v notranjost. Posledično je manj uspešno rešena povezava z javnim programom, ki se vrši preko stolpa v nivoje kleti, medtem ko pritličje objekta ni javno prehodno (v pritličju le kavarna in knjižnica). Kljub inovativno zastavljeni ideji osrednjega pokritega atrija in fleksibilni zasnovi ateljejev, objekt ne izpolnjuje vseh funkcionalnih in tehniških zahtev, predvsem v lokaciji javni in skupnih programov ter v relativno majhni globini »traktov« po obodu.

Novi objekt ALUO je zasnovan kot kompakten ortogonalen volumen z notranjim atrijem v zgornjih dveh etažah, s previsom nad glavnim vhodnim stopniščem in zamikom v tretji etaži, ki je z enakomernima odmikoma umeščen med obstoječa objekta ob Erjavčevi ulici. Vhodno stopnišče, ki je postavljeno vzporedno z Erjavčevo ulico in previsna prva etaža sledita stavbni liniji obstoječih objektov. Glavni vhod v objekt je iz visokega pritličja, kjer je tudi vzpostavljena povezava z obstoječo stavbo. Prostor ob Erjavčevi ulici je tako nivojsko ločen na pločnik ob ulici in dvignjen vhodni parter na +1,80 m, kar onemogoča povezanost objekta z uličnim prostorom.

Fasadna opna je rešena z nepravilno modularno mrežo betonske strukture, kar omogoča poljubno in fleksibilno formiranje polnih in praznih polj, ter tako ustvarja nevtrarno podobo, ki ne konkurira sosednjim objektom. Ob zahodni fasadi je formiran dovolj velik atrij, ki poleg osvetlitve kleti omogoča tudi ureditev kvalitetnega zunanjega - razstavnega prostora v navezavi s kiparskimi ateljeji in povezavo z južnim delom kareja. Manj uspešno je rešen uvoz v garažo, ki je predviden na južni strani in tako predvideva dovozno pot ob dveh fasadah.

Javni program je pretežno umeščen v pritličje z vmesnimi primerno dimenzioniranimi odprtimi prostori. Neustrezno je, da so razstavniki locirani tako, da ni možna njihova povezava v celovit ambient. Umestitev »green room-a« na konec hodnika v drugi kleti je neprimerna.

Funkcionalno ima objekt koridorno zasnovo z dolgimi ozkimi hodniki in posledično omejeno fleksibilnostjo. Notranja atrija v vrhnjih etažah le delno služita za osvetlitev delovnih prostorov.

Umestitev vertikalnih komunikacij je z vidika učinkovite evakuacije manj primerna.

Konstruktivni sistem je armirano betonska skeletna konstrukcija, ki pa žal ni v celoti usklajena s funkcionalno zasnovo. Kompaktna zasnova stavbe z malo previsi je energetske ugodna, sam projekt pa podaja zelo splošen opis energetske učinkovitosti in trajnostne usmeritve, brez konkretnih rešitev.

10 (68986)

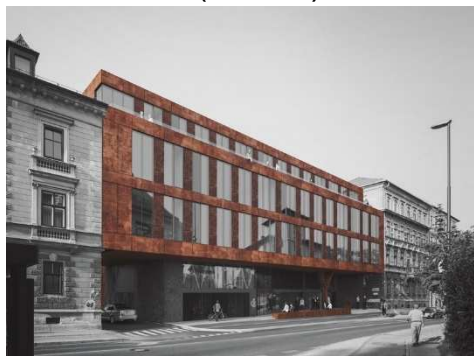

Natečajni elaborat prepozna kvaliteto odprtega javnega prostora ob Erjavčevi cesti, zato kompakten volumen novega objekta potisne v notranjost kareja. Zaradi višinske razlike ta prostor izrabi za izvedbo stopnic in klančin do vhodnega nivoja, s čimer nekoliko razvrednoti njegov pravi potencial. Elaborat nov objekt obravnava kot samostojen kompakten volumen, ki je z obstoječo stavbo povezan preko komunikacijskega jedra. Odmiki od sosednjih objektov so ustrezni. Pri prometni ureditvi se pojavlja pomislek glede uvoza v dvigalo za avtomobile (zadosten radij?). Stojala za kolesa so predvidena neposredno pred vhodom in na zadnji strani objekta.

Objekt obsega dve kletni in pet nadzemnih etaž. Glavni vhod se nahaja nekoliko pod terenom Erjavčeve ceste in se nadaljuje v »ulico«, ki se izteče v manjšem patiu na južni strani objekta. Ob ulici je smiselno nanizan del javnega programa (kavarna, knjižnica, mala in srednja predavalnica). Nekoliko neposrečeno so v tej etaži umeščeni prostori dekanata. Večji pomislek je imela komisija pri umestitvi glavnih razstavnih prostorov in velike predavalnice v drugi kleti. Prostori so sicer delno osvetljeni z naravno svetlobo vendar vizualno (z izjemo »white boxa«) ne komunicirajo z ulico oz. preostalim delom objekta. V tej etaži ni sanitarij. Programi v nadstropjih so smiselno urejeni, skupaj s pripadajočimi kabineti za posamezni oddelek, vendar delujejo po sistemu hodnika. Poleg osrednjega stopnišča med staro in novo stavbo, je na sredini novega objekta umeščeno še dodatno komunikacijsko jedro.

Konstruktivsko so avtorji objekt zasnovali kot kombinacijo armiranobetonske, jeklene in lesene konstrukcije. Ideja je zanimiva z vidika uporabe lesa za medetažne konstrukcije in posledično zagotavljanja potrebnega deleža naravnih materialov v objektu, vendar so lahko tovrstni, kombinirani, sistemi, zahtevni predvsem pri izpolnjevanju predpisov varovanja pred požarom. Večina fasadnega ovoja je zastekljenega. S previsi in ustreznimi senčili se zagotavlja ustrezna zaščita pred pregrevanjem. Neprosojni del fasadnega ovoja ni opisan. Elaborat dopolnjuje skromen opis izvedbe strojnih inštalacij. Elaborat izpolnjuje osnovne zahteve varovanja pred požarom in zagotavljanjem neoviranega dostopa za invalide.

11 (72127)

Natečajni predlog svojo urbanistično zasnovo osnuje na hipotezi, da je potrebno obstoječ stavbni otok med Erjavčevo cesto, Prešernovo cesto, Vrtačo in Levstikov cesto dopolnit s strnjenim uličnim nizom – s sklenjenim robom, ki poveže stavbi Erjavčeva 23 in Prešernovo 13 v zvezno pozidavo. Četudi se zdi takšna teza sprva smiselna, se v realizaciji umeščanja stavbnega volumna izkaže kot izjemno problematična. V prvi vrsti je spregledano dejstvo, da je historično tkivo nastalo upoštevajoč dano vrzel, na prečnih fasadah se namreč na obeh stavbah nahajajo odprtine in kakovostno oblikovana fasada. Prav tako se širše natečajno območje, torej celoten kare, nahaja na stiku med strnjeno pozidavo Prešernove ulice in razrahljano oz. segmentirano gradnjo Vrtače in Levstikove ulice. Obenem je z vidika percepcije stavbe akademije kot koherentne celote problematična tudi delitev na ulični niz in kompaktno zaledje. Optično »manjšanje« stavbe bi bilo morda smiselno za anonimno stanovanjsko tkivo, pri umeščanju javne ustanove pa zavajajoče in nepotrebno.

Umestitev programa v sprednji ulični niz in hrbtni kompaktni »C« sledi konvencionalni organizaciji programa vzdolž hodnika, ki vsebine napaja z obeh strani. Celotna akademija je podvržena skorajda »avstro-ogrskem« sistemu javnih stavb, kar je za odprto in kreativno institucijo neprimerno. Vprašljiva je tudi umestitev vertikalnih komunikacij, saj je celotno vertikalno prehajanje po posameznih delih stavbe vezano na ozka in pogosto skrita stopnišča. Izjemno problematična je umestitev kiparskih ateljejev v drugo klet, četudi so osvetljeni preko ozkega svetlobnega pasu. Stavba s svojo pojavnostjo ne izpričuje svoje specifične vsebine, izbor glavnega fasadnega materiala, jekla cor-ten, pa je z navajanjem kriterijev LCCA neprepričljiv. Členitev fasade na enovit ritem z rastrom 80cm je z vidika dolgoročne prilagodljivosti smiselna, a po drugi strani za sam objekt preveč določujoča in rigidna. Prometna rešitev parkiranja po sistemu medetaž je načeloma preverjena rešitev, v konkretnem primeru pa je zaradi slabe preglednosti vprašljiva njena izvedba z enosmerno izvozno uvozno klančino.

Vsi prostori so tehnično opremljeni, prezračevanje je mehansko in ločeno na posamezne sklope. Preseneča, da natečajni predlog ne omenja možnosti zasnove naravnega prezračevanja. Stavba ima relativno veliko fasade, zaradi česar se umešča med investicijsko zahtevnejše predloge.

12 (35813)

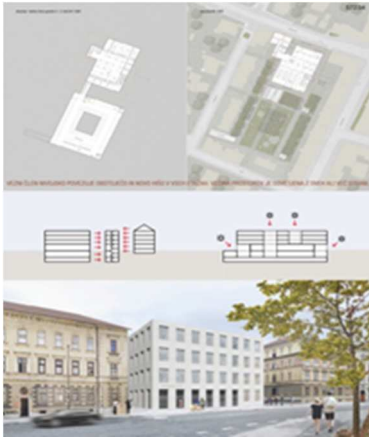
Urbanistično gre za precej agresiven objekt, ki neustrezno zapolnjuje vrzel v obstoječem stavbnem tkivu. Prevelika stavbna masa sega praktično do skrajnih meja natečajnega območja. Objekt naj bi bil zasnovan kot preplet urbanega in parkovnega traku, kar pa iz samega projekta ni mogoče razbrati. Nadkrit javni prostor pred glavnim vhodom ob Erjavčevi cesti deluje preveč agresivno in likovno prenatrpano. Objekt se v vseh etažah neposredno pripenja na obstoječo stavbo ALUO. Parkirišča za avtomobile v kletni etaži so dostopna preko (neustrezno dimenzionirane) dovozne klančine. Stojala za kolesa se nahajajo pred in za objektom.

Objekt je zasnovan v eni kletni in štirih nadzemnih etažah. Oblikovno izstopa drugo nadstropje, ki presega ostale etaže in seže do gradbene linije ob Erjavčevi cesti. Na ta način se ustvari pokrit vhodni del, ki je istočasno namenjen tudi razstavi študentskih del. Projekt zaznamuje nekonsistentna organizacija tlorisov, ki se razlikujejo po posameznih etažah. V pritličju je smiselno organiziran ves javni program, vendar je komunikacija znotraj njega neustrezno rešena po sistemu hodnika. Stopnišča, ki povezujejo posamezna nadstropja so potisnjena na skrajni obod objekta in kot taka delujejo strogo funkcionalno, brez dodane ambientalne vrednosti. Izjema je »razstavna tribuna« na južni strani objekta, ki ne najbolj posrečeno povezuje pritličje in prvo nadstropje. Programska zasnova drugega in tretjega nadstropja je premalo definirana, pojavi se tudi vprašanje zadostne osvetlitve, predvsem v drugem nadstropju. Pojavljajo se neskladnosti med risbami in opisi površin. Konstrukcijsko je objekt zasnovan kot armirano betonska konstrukcija s stebri in medetažnimi ploščami. Pojavlja se vprašanje statične ustreznosti projekta, saj v načrtih ni posameznih jeder ali sten, ki bi lahko prevzele horizontalne sile.

Fasadni ovoj je v večji meri steklen in delno prekrit s senčili, ki so likovno slabo in neprepričljivo izpeljana iz oblike slovenskega grba. Projekt dokaj obsežno vendar površno opiše sisteme strojnih in elektro inštalacij. Z vidika požarne varnosti objekt izpolnjuje osnovne kriterije. V vse prostore je zagotovljen dostop za invalide.

13 (57234)

Elaborat z delovnim naslovom »odprta koda«, celotno programsko, urbanistično in arhitekturno zasnovo prilagodi načelu nevtralnega ogrodja kot platforme za umetniško ustvarjalnost in prezentiranje. Stavbo zasnuje kot regularno mrežo kvadrov 7 x 5 x 4, z vmesnimi vrzelmi in predih. Sanitarno komunikacijsko jedro je pomaknjeno izven sistema, odprto stopnišče pa tvori enega od »pikslov« predlagane matrike.

Urbanistično se kvadrno oblikovana stavba nevtralnno, skoraj »anemično« odmakne od obeh okoliških stavb ob Erjavčevi ulici, prav tako vzpostavi rahel odmik od siceršnje gradbene linije uličnega niza. Takšna »lebdeča« pozicija, ko stavbnega telesa ne moremo jasno umestiti, »nasloniti« oziroma najti med njim in okoliškim kontekstom veznih spojev, je preveč arbitrarna in nedoločena. Četudi s svojo držo odraža predlagano »anemičnost« celotnega projekta, pa s tem v občutljiv prostor vnaša več nemira kot pričakovane konsolidacije.

Matrična umestitev predlaganega programa ruši običajen odnos med komunikacijami in vsebino, med »javnim« in »zasebnim«, med določenim in prostim, med zaprtim in prehodnim. Pohvalen je napor in prepričanje, da je odprta in svobodna organizacija prostora ustrezen odnos do sodobnih pedagoških praks, a se ob analizi tlorisnih načrtov odpira bistveno več vprašanj, kot ponuja odgovorov. Sorodne organizacije prostora, kjer med posameznimi dejavnostmi ne nastopajo fizične meje, se v praksi uporabljajo, a je pri tem ključno, da je na voljo zelo veliko – precej preveč – prostora in da stene nadomestijo razdalje. Glede na kompaktnost zemljišča, koncentracijo programa in druge ekonomske parametre novogradnje, pa je slednje na konkretni lokaciji povsem neizvedljivo. Zato predlagana programska organizacije ne more zadostiti pričakovanjem uporabnika.

Vprašljiva je tudi umestitev svetlobnikov in obeh stopnišč, ki siceršnjo pregovorno sproščenost mreže določijo do te mere, da se večji programi umeščajo v obliki črk U in L, kar je z vidika funkcionalnosti ter dolgoročne prilagodljivosti resen zadržek.

Stavba je zasnovana kompaktno, s smotrnim razmerjem med polnim in praznim, kar vsekakor dokazuje, da bi bilo njeno vzdrževanje racionalno in skladno z razpisanimi pogoji. Energijska zasnova je opredeljena, a ne predlaga inovativnih rešitev.

14 (50988)

Natečajna rešitev predlaga relativno kompakten objekt z notranjim osrednjim atrijem, v katerem »lebdi« volumen knjižnice. Stavba je izmaknjena iz ulične linije, vendar konično oblikovana vhodna fasada tvori trikotno obliko vstopnega trga. Pritličje stavbe je stekleno, medtem ko s platnom oblikovani volumen nadstropij ustvarja občutek lebdečega volumna. Pritličje se preko vhoda podaljša do kavarne pod lebdečim volumnov, kar optično poveča velikost pritličja.

Projekt ima večino javnega programa umeščene v pritličje, medtem ko sta dve kletni etaži, v katerih so umeščena skladišča, arhivi, tehnični prostori, dve predavalnici, skupni programi ter celoten program konservatorstva. Nadstropja novogradnje so namenjena vsem ostalim programom akademije, umeščenim glede na zahteve po naravni osvetlitvi. Parkiranje je organizirano v drugi kleti, dostopno preko dvizne ploščadi, kar je v času hipnih prihodov (sestanki vodstva) lahko problematično. V stari stavbi so umeščeni dekanat, referat, administracija ter del skupnih prostorov.

Elaborat posveča posebno pozornost zagotavljanju naravne osvetlitve v globino stavbe, kjer ima poseben pomen osrednji atrij. Modularnost in fleksibilnost gradnje in uporabe omogoča AB skelet z lesenimi ali betonskimi fasadnimi prefabriciranimi paneli, s plastmi tekstilne fasade. V funkcionalni organizaciji ateljejev je fleksibilnost omogočena z reorganizacijo prostorov ter s pomočjo modularnih omar.

Manj uspešna je rešitev projekta v artikulaciji vhoda, kjer konusna oblikovana vstopna fasada usmerja prostor proti manj pomembni cezuri s staro stavbo. Pri funkcionalni organizaciji pritličja je vprašljiva smiselnost ambiciozno zastavljene ideje lebdečega volumna knjižnice, zaradi katerega je večina drugih programov, vključno s predavalnico, organiziranih v dveh etažah kleti. Objekt ima kljub jasno in dobro zastavljenim izhodiščem v funkcionalnem smislu slabše organiziran program.

16 (46515)

Natečajna rešitev predlaga objekt z organizacijo programskih sklopov/volumnov okoli osrednjega atrija. Posamezni trakti se podaljšuje izven gabarita osnovnega kompaktnega volumna. Objekt je izmaknjen iz ulične linije Erjavčeve ceste, ob kateri je zasnovan vstopni trg, zamejen z enim izmed programskih volumnov. Pritličje je prehodno, namenjeno večinoma javnim programom, s predavalnico umeščeno tik ob vhodni ploščadi. Umestitev introvertirane predavalnice na stik z mestom predstavlja manj primerno rešitev z vidika komunikacije mesta in novih vsebin. V drugi kleti se nahajajo tehnični prostori, skladišča in parkirišča, v prvi kleti pa dve predavalnici, arhiv in delavnice. V nadstropjih so večinoma ateljeji, v najvišji etaži pa kiparski in slikarski ateljeje. Dostop do parkirišča je preko dvizne ploščadi, ki pa s svojo lokacijo zožuje dovozno pot.

Nova stavbo se s staro povezuje v kleti ter preko novo zasnovanega stopnišča na stiku med objektoma. V starem objektu so večinoma kabineti in uprava ter slikarski ateljeje v mansardi.

Konstruktivski sistem omogoča fleksibilnost in modularnost, zasnova okenskih nizov s ponavljajočimi okenskimi elementi omogoča različne konfiguracije. Fasada je oblikovana kot vertikalni zeleni vrt. Prezračevanje je večinoma naravno, preko rešetk v fasadi.

Kljub jasnim izhodiščem in konceptu organizacije programskih sklopov okoli osrednjega prostora, je notranja funkcionalna organizacija rešena manj uspešno, s pomanjkanjem ambientalnih kvalitet. Pomanjkljivost projekta so tudi komunikacije, zasnovane v sistemu mreže hodnikov, brez smiselnih odprtih pogledov ali premišljenih usmeritev. Problematična je tudi organizacija druge kleti, kjer se mešajo poti avtomobila in študenta.

Objekt se uvršča med urbanistično bolj kvalitetne projekte, z dobro rešenimi požarnimi jedri z direktnimi izhodi na prosto. Manj uspešno rešena je notranja organizacija ter pojavnost/sporočilnost objekta navzven.

17 (87502)

Objekt je umeščen v ulični niz Erjavčeve, z izmaknjenim nadstropjem v liniji ulice. Stavba je oblikovana kot kombinacija kompaktnega volumna z delno izmaknjenimi kraki ter izrezi v globno tlorisa. Avtorji volumen namenoma členijo na manjše sklope, da bi se prilagodili merilu in značaju obstoječega prostora. V arhitekturnem oblikovanju izstopa ideja metaforičnega izraza stavbnega ovoja iz tanke prosojne tkanine, katere idejo avtorji črpajo preko asociacij iz narave in umetnosti.

Programi so organizirani v štirih nadstropjih in dveh višinsko raznolikih kletnih etažah. V najnižji kleti se nahajajo parkirni prostori, arhivi ter tehnični prostori, v prvi kleti pa velika predavalnica in skupni prostori (»boxi«). Kletni nivo se preko amfiteatralnega stopnišča podaljšuje proti dvorišču. Nadstropja so namenjena ateljejem ter konservatorjem. Uprava in kabineti so umeščeni v stari stavbi. Členitev volumna ter izrezi omogočajo dobro naravno osvetlitev, a hkrati omejujejo funkcionalno organizacijo in povezave programov.

Rešitev predlaga izvedbo armiranobetonske skeletna konstrukcije, z zunanjimi stenami (polnili) iz križnolepljenih plošč in paneli iz ekspandirane plute, kar omogoča večjo dolgoročno prilagodljivost objekta na spremembe. Leseno fasadno pohištvo prekriva dodaten sloj tekstilne opne različnih gostot, kar omogoča regulacijo in prilagoditev svetlobe.

Kljub členjenemu volumnu doživljamo volumen kot celoto, ki optično zapolni celotno parcelo in ne oblikuje dovolj velikega vstopnega javnega prostora. Na stiku s parcelo avtorji izvedejo poglobitev, kar ustvarja občutek delno potopljenega volumna. Zanimiva ideja prosojnosti in gubanja fasadne opne se v aplikaciji, še posebej vhodne fasade, ne izraža skladno z idejo.

Notranja organizacija je precej nepregledna, z med seboj raznolikimi etažami. Manj uspešna je tudi umestitev javnih programov v klet. Z vidika urbanistične umestitve je rešitev prepoznana kot manj uspešna, predvsem zaradi navidezne oz. naključno zložene kompozicije kubusov, ki zapolnijo večino parcele.

19 (13579)

Novi objekt ALUO je zasnovan kot kompakten volumen, kubus z notranjim atrijem, ki je v prvem nadstropju in visokem pritličju horizontalno razširjen. Prostori, ki se nahajajo ob pokritem delu atrija so tako le delno naravno osvetljeni. Za boljšo osvetlitev kleti je urejen dodaten manjši atrij na zahodni strani objekta. Povezava z južnim delom kareja je vzpostavljena preko objekta v izhod z zelenimi tribunami.

Objekt je pomaknjen v notranjost kareja in ob Erjavčevi ulici ustvarja vhodni trg s stopniščem, ki se spušča v prvo klet, kjer je umeščena večina javnega programa. Zasnova razstavnih prostorov omogoča združitev v enovit volumen. V kleti se novi objekt dotika obstoječe stavbe na Erjavčevi 23, v etažah pa je odmaknjen od obstoječih objektov.

Etaže z različno strukturirano fasado z modularnimi elementi in vstavljenim »predstavitvenim oknom« Akademije lebdijo nad kontinuirno zastekljenim pritličjem, vendar pa oblikovanje in strukturiranje ne sledi notranji vsebinski razporeditvi prostorov. Tlorisna razporeditev programa ne ustvarja jasne funkcionalne zasnove, prostori so nanizani ob dolgih slepih hodnikih, kar vključno mešano konstrukcijsko zasnovo z armirano betonskimi stenami in stebri, ne omogoča fleksibilnosti prostorske razporeditve. Delno je ta dosežena le v tretjem nadstropju. Glavno stopnišče, ki povezuje klet s pritličjem je nerodno umeščeno ob vhod v veliko predavalnico in se v višjih etažah prestavi ob zastekljen atrij. Projekt predvideva uporabo dela strehe za razstavni prostor. Zelo podrobno je obdelana krajinska ureditev pripadajočih površin.

Kompakten volumen, v katerega so umeščeni različno oblikovani atriji energetske ni najbolj ugoden. Predlagani ukrepi za zagotavljanje energetske učinkovitosti so predvsem, senčenje steklenih površin, zagotavljanje ustreznega stavbnega ovoja in omogočanje naravnega nočnega hlajenja. Projekt ima ambiciozno zastavljeno zunanjo podobo, ki pa ji žal ne sledi prostorsko ambientalna zasnova posameznih etaž.

20 (81212)

Nova stavba ALUO je sestavljena iz dveh kompaktnih kubusov, od katerih je eden naslonjen na obstoječi objekt na Erjavčevi 23. Objekti zapirajo velik del globokega atrija na koti -9,95m v tretji kleti. Urbanistično projekt manj primerno rešuje zadano nalogo, saj v prostor uvaja preveliko stavbno maso, prav tako pa je problematičen dodaten ločen objekt direktno prislonjen na obstoječo stavbo Erjavčeva 23, ki tudi presega predpisano višinsko koto.

Oba objekta sta obravnavana izrazito kontrastno, glavni z drobnim fasadnim rastrom, prizidek Erjavčevi 23 pa z gladkim kubusom z velikimi enoviti odprtini.

Stavba je umaknjena iz ulične linije, pred objektom je ustvarjen vhodni plato, ki se preko glavnega stopnišča spušča na nivo pritličja na koti -1,75. Ob vhodu sta locirana kavarna in razstavni prostor. Žal sta ostala dva razstavna prostora v višjih etažah in tako ni omogočena povezava le teh. Etaže so med seboj povezane z dvema zaprtima stopniščema. Povezava objekta z južnim delom kareja ni omogočena.

Funkcionalna zasnova objekta v obliki »L« je izrazito koridorna, okoli lomljenega hodnika so nanizani prostori z omejeno fleksibilnostjo. Posamezni vsebinski sklopi so locirani v eno etažo, žal pa so skupni prostori ločeni po etažah in objektih. Zaradi velike globine atrija je zagotavljanje osvetljenosti prostorov v kleti, ki so locirani ob atriju vprašljivo.

Skupni prostori kot so knjižnica in predavalnice so locirani v obstoječem objektu Erjavčeva 23. Neprimerno tako zaradi evakuacije kot tudi zaradi pomanjkanja ustreznega predprostora je v zadnje nadstropje umeščena velika predavalnica. Novi in obstoječi objekt sta povezana le v kletnih etažah. Konstrukcija objekta, ki ni jasno prikazana, je le opisana kot armirano betonska v kletnih etažah in kombinacija jeklene z lesenimi kasetnimi stropi v vrhnjih etažah. Kljub zahtevni postavitvi velike predavalnice v tretjo etažo obstoječe stavbe, sanacije konstrukcije elaborat ne obravnava.

V elaboratu so skromno opisani predvideni sistemi za potrebe ogrevanja, hlajenja in prezračevanja ter posledično energetskega koncepta objekta.

21 (21113)

Nov objekt je umeščen med historično tkivo ob Erjavčevi ter se v obliki podolgovatega volumna nadaljuje proti notranjosti kareja. Prizidek je sicer volumensko ločen od obstoječega objekta ALUO na Erjavčevi 23, se pa na drugi strani preveč približa obstoječemu objektu Prešernova 13. V pritličju je masa deljena v dve podolgovati lameli. V eni se nahajajo razstavnici prostori, v drugi pa knjižnica s kavarno. Ob centralni osi se nizajo enoetažni atriji, ki osvetljujejo delovne prostore v prvi kleti, kjer se nahaja kiparski oddelek.

Kot navajajo avtorji, je program v novem objektu načeloma gradiran po vertikali, združen pa običajno znotraj posameznih etaž, kjer je to mogoče. Iz te njihove navedbe je čutiti, da se tudi sami zavedajo, da je programska pomanjkljivost projekta nepovezanost nekaterih programov, kar se najizraziteje pokaže v pritličju. V ostalih etažah objekt ponuja programsko in funkcionalno gledano kar nekaj fleksibilnih možnosti preureditve.

Komisija je sicer kot kvalitetno ocenila ambiciozno zastavljeno idejo povezovanja Erjavčeve ulice z notranjostjo kareja, vendar pa je ideja manj uspešno izpeljana. Pasaža namreč nima prave funkcije oz. dodane vrednosti, saj namesto, da bi združevala in povezovala, se zdi, da ločuje in razdvaja. Poleg tega ima nov objekt dva pomembnejša vhoda, kar zopet na nek način razdvaja, saj javno dostopen program ni v celoti povezan.

V konstrukcijskem smislu je objekt deljen v dva dela – na armirano betonski podzemni del s tremi vertikalnimi jedri ter na skeletno konstrukcijo nadzemnega dela. Objekt je nad koto pritličja v osnovi lesena gradnja z jeklenimi ojačitvami spojev ter stikov z leseno etažno konstrukcijo. Po oceni avtorjev bi gradnja lahko dosegla 35 – 50% lesenih gradiv. Ker pa je objekt zasnovan volumensko precej razgibano, ga je ocenjevalna komisija z vidika tehnične in finančne izvedljivosti ter kasnejše obratovanja in vzdrževanja, prepoznala kot manj primerne.

4.0 Razno

4.10. Razstava

Po objavi zaključnega poročila bo organizirana razstava natečajnih elaboratov. Informacija o otvoritvi, trajanju in lokaciji razstave bo posredovana naknadno.

4.11. Zaključek natečaja in vračanje elaboratov

Natečajne elaborate, ki prejmejo nagrade in priznanja, obdrži naročnik v celoti v enem izvodu, ZAPS obdrži po en izvod pisnega poročila v formatu A3 ter zgoščenki (CD). Ostalo dokumentacijo lahko natečajniki po zaključku natečaja prevzamejo na ZAPS v 30 dneh po zaključku natečaja. Po tem roku ZAPS za gradivo ne odgovarja.

Podpisi k zaključnemu poročilu:

Člani ocenjevalne komisije, namestnika, poročevalki, izvedenec in skrbnica natečaja
Zaključno poročilo je bilo podpisano v Ljubljani, dne 18.10.2016

Predsednik ocenjevalne komisije imenovan s strani ZAPS:
izr. prof. dr. Matej Blenkuš univ.dipl.inž.arh.

Namestnik predsednika oc. komisije imenovan s strani naročnika:
izr. prof. Boštjan Botas Kenda, univ. dipl. oblikovalec

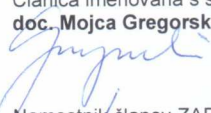
Članici imenovani s strani naročnika:
Irena Leban, univ.dipl.inž.arh.,

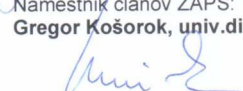
Branka Arnautovič, univ.dipl.inž.arh.

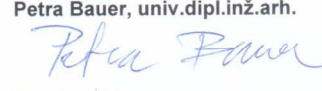
Članica imenovana s strani ZAPS:
doc. Mojca Gregorski univ.dipl.inž.arh.

Namestnik članov ZAPS:
Gregor Košorok, univ.dipl.inž.arh.

Namestnica članov naročnika:
Petra Bauer, univ.dipl.inž.arh.

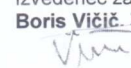
Poročevalki:
Damjana Zaviršek Hudnik, univ.dipl.inž.arh.

Martina Ferfila, univ.dipl.inž.arh.

Izvedenec za kulturno dediščino:
Boris Vičič, ZVKDS, vodja OE Ljubljana

Skrbnica natečaja:
mag. Špela Kryžanowski univ.dipl.inž.arh.

